

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **T. P.**
zastoupen JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem
se sídlem Mírové náměstí 274, Týniště nad Orlicí

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. října 2017, čj. KUKHK-23720/DS/2017-7

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jičín (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 6. 2017, čj. MUJC/2017/6877/DOP/Zak/21, MUJC/2017/55/DOP/Zak/7, kterým byly zamítnuty námitky proti provedeným záznamům v bodovém hodnocení řidiče dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), a provedený záznam 12 bodů v

registru řidičů byl potvrzen. Tato skutečnost měla za následek pozbytí řidičského oprávnění žalobce, jak vyplývá z § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a připomněl na věc dopadající ustanovení zákona o silničním provozu. Uvedl, že záznam příslušného počtu bodů do registru řidičů se neprovádí v žádném zvláštním řízení, že se jedná o automatický zákonný důsledek protiprávních jednání vymezených v příloze zákona o silničním provozu. Obdobné platí i ve vztahu k pozbytí řidičského oprávnění při dosažení 12 bodů v registru řidičů. Správní orgán v takovém případě pouze oznámí řidiči dosažení 12 bodů a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení. Řízení probíhá teprve na základě námitek, pokud řidič nesouhlasí s již provedeným záznamem bodů v registru. V tomto řízení však správní orgán znovu „nerozhoduje“ o záznamu bodů, pouze ověřuje, zda již provedený záznam byl proveden v souladu se zákonem, pouze zkoumá, zda pro záznam bodů existuje způsobilý podklad, zda byl záznam proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení uvedenému v příloze k zákonu o silničním provozu.
3. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný připomněl podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení a konstatoval, že udělením souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Nesouhlasí-li nyní žalobce se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocnému rozhodnutí vydanému jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení.
4. Žalovaný dále zrekapituloval jednotlivé přestupky žalobce v rozhodném období a konstatoval, že ke dni 2. 3. 2017 dosáhl 12 bodů. Podrobně se pak zabýval přestupky spáchanými dne 2. 3. 2017, 26. 4. 2016, 14. 2. 2016, 29. 1. 2016 a 12. 11. 2015, u nichž žalobce namítal, že si není vědom toho, že by je spáchal, resp., že mu bylo policistou řečeno, že se nejedná o bodovaný přestupek.
5. Žalovaný uzavřel, že v posuzované věci správní orgán I. stupně vyžádal pravomocný podklad pro provedení záznamu v registru řidičů v podobě kopií pokutových bloků. Postavil tedy najisto, že údaje uvedené v oznámeních policie o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek odpovídají skutečností uvedeným v pravomocných rozhodnutích ve formě pokutových bloků, na jejichž podkladě byly body zaznamenány. Správní orgán ověřil, že skutky byly se žalobcem jako přestupcem projednány v blokovém řízení, že ve všech případech bylo řízení pravomocně ukončeno řádně a úplně vyplněným pokutovým blokem a že žalobce pokutové bloky převzal a vše stvrdil svým podpisem. Povinné obsahové náležitosti pokutových bloků jsou vymezeny v § 85 odst. 4 věta druhá zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), podle kterého se na pokutových blocích vyznačí komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že se určitá osoba dopustila konkrétního, individuálně popsaného, jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a

konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V daném případě z blokových pokut vyplývá, že v nich uvedená specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se žalobce dopustil a kdy a kde se to stalo.

II. Shrnutí žalobních bodů

6. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí označil za nezákonné a vydané v rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a v rozporu se zákonem o silničním provozu.
7. Žalobce uvedl, že ve svém odvolání náležitě odůvodnil, že mu byly neoprávněně zaznamenány dva body za přestupek ze dne 2. 3. 2017, doložil kopie žádostí o provedení přezkumného řízení a o obnovu řízení a odkázal na odpovídající judikaturu. Současně požádal o přerušení řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů do doby rozhodnutí o mimořádných opravných prostředcích ve smyslu ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu. Žalobce svoji žádost podložil listinnými důkazy, přesto mu však nebylo vyhověno a byl tak krácen na svých právech. Navíc byla tímto postupem správního orgánu porušena zásada legitimního očekávání, která je zásadou formální spravedlnosti a rovněž souvisí se zásadou nestranného objektivního rozhodování každé věci. Dle žalobce měl z tohoto důvodu žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí zrušit.
8. Dle žalobce měl žalovaný zrušit prvostupňové rozhodnutí i pro porušení zásady tzv. materiální pravdy, tedy zásady vztahující se k určení rozsahu a způsobu v jakém správní orgán zjišťuje skutečnosti důležité pro správní řízení. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplyvá-li ze zákona (tedy ze správního řádu nebo z jiného zákona) něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v takovém rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby byl úkon správního orgánu úkonem v souladu s požadavky obsaženými v § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání. Ani takto formulovaná zásada materiální pravdy nezbavuje správní orgán opatřovat z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (viz ustanovení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu). Správní orgány však postupovaly v rozporu se správním řádem, neboť tento zákon stanoví, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán (§ 50 odst. 2 věta první), čemuž odpovídá i § 6 odst. 2 věta druhá správního řádu, podle níž správní orgán vyžaduje (tedy „může vyžadovat“) podklady od dotčené osoby jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Jinými slovy, neukládá-li právní předpis účastníkovi řízení, aby správnímu orgánu něco předložil, účastník takovou povinnost nemá, což odpovídá čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle kterého je možné povinnosti ukládat pouze na základě zákona.
9. Dle žalobce je třeba mít na paměti, že ustanovení § 123f zákona o silničním provozu upravuje speciální institut obrany proti chybnému zaznamenání bodů, kterým je řízení o námitkách, když tato úprava je současně nezbytná pro právní jistotu řidičů. Správní orgán je povinen rozhodnutí o záznamu bodů založit na skutečnostech, které jsou ve spisovém materiálu postaveny najisto, tedy zejména skutečnost, zda řidič spáchal přestupek, za který lze body zaznamenat. V tomto směru poukázal na rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76 a ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008-44.

10. Dále žalobce popsal nedostatky pokutového bloku ze dne 2. 3. 2017 s tím, že na něm uvedená právní kvalifikace skutku dle jeho názoru nemůže obstát. Uvedl, že když je navíc pokutový blok vyplněn nesrozumitelně a nečitelně, takže není seznatelné, kde mělo ke spáchání přestupku dojít, a o jaký přestupek se vlastně jedná, pak zcela chybí způsobilý podklad pro záznam bodů v registru řidičů, jak plyne z ustálené judikatury. Není-li tedy pokutový blok opatřen povinnými údaji, jejichž vyplnění si žádá, nesplňuje formální náležitosti rozhodnutí vydaného v blokovém řízení a není rozhodnutím vykonatelným. Dle žalobce ani skutečnost, že byla věc vyřízena v tzv. blokovém řízení, nemůže bez dalšího vést k prostému konstatování, že se žalobce uváděného přestupku dne 2. 3. 2017 dopustil. Dodal, že byl ochoten pokutu zaplatit, učinil tak s tím, že je trestán za nevyhovující stav svého vozidla a nikoliv za neužití bezpečnostních pásů. Dle jeho názoru samotná skutečnost, že pokutu zaplatil, nemůže znamenat, že blokové řízení bylo provedeno v souladu se zákonem, neboť je třeba naplnění i druhé podmínky, a to spolehlivé zjištění stavu věci. Správní orgány tak nereflektovaly jeho námitku, že souhlasil se zaplacením pokuty za skutek jiný, který navíc není postižen v rámci bodového systému. K tomu žalobce poukázal i na to, že jím udělený souhlas s blokovým řízením nebyl dosti „informovaný“, když měl zato, že je mu pokuta udělována za jiný přestupek, než za ten, který je zcela nedostatečně specifikován na pokutovém bloku. Nebyl ani řádně seznámen s důsledky svého rozhodnutí a jeho souhlas tak nelze považovat za relevantní. To proto činí pokutový blok nepravomocným a tedy nezpůsobilým podkladem pro zápis bodů do registru řidičů.
11. Závěrem žalobce namítl i to, že správní orgán I. stupně nerespektoval ustanovení § 68 správního řádu, neboť při vypracování rozhodnutí uvedl pouze soupisy podkladů a jednotlivých úkonů a citací jednotlivých ustanovení zákona o silničním provozu, a vůbec neodůvodnil, jak se vypořádal se zásadami správního řízení, zejména se zásadou materiální pravdy, tj. věcnou a důvodnou argumentací žalobce v odůvodnění jeho námitek a dalších podáních.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl zamítnutí žaloby. Znovu zrekapituloval jednotlivé přestupky žalobce, za které mu v rozhodném období byly zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče. K pokutovému bloku ze dne 2. 3. 2017 zdůraznil, že žalobce byl poučen o tom, že proti uložení pokuty se nelze odvolat. Pokuta byla uložena na silnici I/16 v obci Ohaveč dne 2. 3. 2017. Na pokutovém bloku je uvedeno služební číslo policisty 274138, podpis policisty a otisk úředního razítka. Žalobce svým vlastnoručním podpisem potvrdil, že souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrdil, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí a potvrdil převzetí části „A“ bloku dne 2. 3. 2017. Žalovaný připomněl, že k podaným námitkám proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 správního řádu stát usnesením vydaným *ex officio*.

13. K námitce nepřerušení řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů do doby rozhodnutí o mimořádných opravných prostředcích ve smyslu ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu žalovaný zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že dne 24. 7. 2017 obdržel na vědomí rozhodnutí Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru služby dopravní policie, ze dne 12. 7. 2017, čj. KRPH-37763-21/ČJ-2017-0500DP, které nabylo právní moci dne 20. 7. 2017 a kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí dopravního inspektorátu územního odboru Jičín Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 15. 5. 2017, čj. KRPH-37763-4/ČJ-2017-050406. Ze zmíněného rozhodnutí Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje vyplývá, že policejní odvolací orgán se neztotožnil s argumenty žalobce napadající rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení a neshledal důvod pro postup podle § 90 odst. 1 až 4 správního řádu.
14. Žalovaný závěrem vyslovil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě a posoudil všechny relevantní skutečnosti, přičemž napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
16. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce uplatnil v podání ze dne 24. 3. 2017 námitky proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Uvedl v něm, že si není vědom, že by spáchal některé přestupky, které jsou zapsány v jeho kartě řidiče a které jsou bodově ohodnoceny, neboť mu vždy bylo policistou řečeno, že se nejedná o bodovaný přestupek, přičemž čtyři přestupky konkrétně identifikoval. Následně podáním ze dne 31. 3. 2017 a 19. 4. 2017 podal žádosti o provedení šetření celkem pěti konkrétních přestupků. Podáním ze dne 18. 4. 2017 pak žalobce prostřednictvím svého zástupce požádal o přerušení řízení z důvodu podání žádosti o obnovu řízení a podnětu k přezkumnému řízení (jejichž kopie přiložil) u blokové pokuty ze dne 2. 3. 2017.
17. Správní orgán I. stupně vyžádal podklady k rozporovaným pokutovým blokům, které mu byly příslušnými krajskými ředitelstvími policie ČR poskytnuty, a to konkrétně předmětné pokutové bloky a úřední záznamy k nim sepsané. Usnesením ze dne 3. 5. 2017 správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti žalobce o přerušení řízení a řízení nepřerušil.
18. Po přešetření podnětu k přezkumnému řízení ohledně přestupku ze dne 2. 3. 2017 byl správní orgán I. stupně Krajským ředitelstvím Královéhradeckého kraje vyrozuměn o tom, že nebyl shledán důvod k zahájení přezkumného řízení, neboť nebylo zjištěno, že by předmětné rozhodnutí ve věci bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.
19. Dne 23. 5. 2017 proběhlo u správního orgánu I. stupně jednání, na němž byl zástupce žalobce seznámen s podklady před vydáním rozhodnutí a byla mu poskytnuta lhůta pro

vyjádření se k nim. Následně se žalobce k věci vyjádřil a současně požádal o přerušení řízení do doby rozhodnutí o soudním přezkumu sdělení Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje o nezačínání přezkumného řízení a do doby rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 15. 5. 2017.

20. Usnesením ze dne 6. 6. 2017 správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti žalobce o přerušení řízení a prodloužení lhůty k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a dne 8. 6. 2017 vydal rozhodnutí čj. MUJC/2017/6877/DOP/Zak/21, MUJC/2017/55/DOP/Zak/7, kterým zamítl námitky proti provedeným záznamům v bodovém hodnocení řidiče a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů potvrdil.
21. Proti posledně zmíněnému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.
22. V předmětné věci lze označit za stěžejní ten okruh žalobních námitek, kterými žalobce brojil proti podkladům pro záznam bodů, a to konkrétně u přestupku ze dne 2. 3. 2017, k němuž vztahující se pokutový blok označil za nezpůsobilý pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče.
23. Předně je nutno připomenout, že pro dané řízení je zásadní otázkou rozsah přezkumu záznamu v registru řidičů v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
24. Rozsah řízení o námitkách vymezil již Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008-44 (všechny zde uváděné rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), takto: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Jedná se zde o důsledek zásady presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Je tedy zřejmé, že ověření existence podkladů pro záznam v rámci rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů je užší a než případné přezkumné řízení ohledně jednotlivých podkladových rozhodnutí pro provedení záznamu bodů, jak správně uvádí stěžovatel.*“

25. V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí (tj. zde pokutový blok), zda záznam byl proveden v souladu s tímto způsobitelným podkladem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení přestupkového jednání. Tomu pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečností uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, čj. 5 As 76/2010-59). S ohledem na uvedený rozsah a způsob zjišťování skutečností důležitých pro toto řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů proto nelze označit za porušení zásady tzv. materiální pravdy (jak namítal žalobce) postup správních orgánů, které zákonnost samotného postupu při vydání předmětného pokutového bloku jako aktu orgánu veřejné moci detailně nepřezkoumávaly, neboť je na něj třeba nahlížet jako na zákonný, protože nebyl příslušným orgánem veřejné moci prohlášen za nezákonný ani zrušen.
26. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje i to (srov. např. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20), že blokové řízení je řízením zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je upravuje zákon o přestupcích, zejména v ustanovení § 84 a § 85. Tomu odpovídá i závěr obsažený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, podle kterého *„rozhodnutí vydané v blokovém řízení (pokuta uložená v blokovém řízení) musí, aby se jednalo o vykonatelné správní rozhodnutí (rozhodnutí orgánu státní správy nebo samosprávy), obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 85 odst. 4 věte druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění pozdějších předpisů), a další údaje, jak vyplývají z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle ustanovení § 85 odst. 1 tohoto zákona. Nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, musí rozhodnutí v blokovém řízení (blok na pokutu na místě nezaplacenou) obsahovat též poučení o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty (§ 85 odst. 3 tohoto zákona).“*
27. Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku čj. 7 As 94/2012-20, *„s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobnosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobnosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se*

proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost.“

28. K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2013. čj. 4 As 8/2013-27, v němž mimo jiné uvedl, že „je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že na předmětném oznámení a pokutových blocích jsou uvedena stejná ustanovení těchto právních předpisů. S ohledem na shora uvedené, tak nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že není zřejmé, za jaké jednání byl blokovou pokutou postižen, ani námitce, podle které obecný popis skutku uvedený na pokutových blocích odůvodňuje rovněž právní kvalifikaci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.“
29. Nutno konstatovat, že řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, jedno zda rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. K tomu lze odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, čj. 2 As 19/2011-87, z něhož lze dovodit, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ustanovení § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti.
30. Žalobce v nyní projednávané věci namítal nedostatky u pokutového bloku ze dne 2. 3. 2017, na němž uvedená právní kvalifikace skutku dle jeho názoru nemůže obstát, a pokračoval, že když je vyplněn nesrozumitelně a nečitelně, takže není seznatelné, kde mělo ke spáchání přestupku dojít, a o jaký přestupek se vlastně jedná, pak chybí způsobitý podklad pro záznam bodů v registru řidičů.
31. Krajský soud ověřil, že na pokutovém bloku, na němž je zaznamenán přestupek spáchaný dne 2. 3. 2017, je vyplněno jméno a příjmení přestupce (tj. žalobce), jeho rodné číslo, jeho adresa místa pobytu, uvedeno ověření totožnosti (dle občanského průkazu), na pokutovém bloku je jeho podpis (což ostatně ani nerozporoval). Pokutový blok je opatřen otiskem razítka Policie České republiky.
32. Pokud jde o specifikaci místa spáchání přestupku, žalobce namítl, že z rozhodnutí (pokutového bloku) není seznatelné, kde mělo ke spáchání přestupku dojít. Krajský soud ověřil, že na pokutovém bloku u přestupku ze dne 2. 3. 2017 je uvedeno jako místo spáchání přestupku „I/16, Ohaveč, u autobusové zastávky“.
33. Pokud jde o přestupkové jednání, žalobce namítl, že není zřejmé, o jaký přestupek se vlastně jedná, a že právní kvalifikace skutku nemůže obstát. Krajský soud ověřil, že na předmětném pokutovém bloku je vyplněna doba spáchání přestupku (čas s přesností na minuty) a místo spáchání (viz shora). Dále je uvedeno „za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem dle § 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“ Z uvedeného je zřejmé, že přestupkové jednání bylo popsáno na pokutovém bloku ze dne 2. 3. 2017 zcela dostatečně, a to včetně uvedení příslušného ustanovení zákona o silničním provozu, které bylo přestupkovým jednáním porušeno. Slovní vyjádření přestupkového jednání přitom

dokonce nebylo ani nijak zkratkovité, ale podrobné. Z kombinace všech uvedených údajů pak nemůže být žádných pochyb o tom, jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil a jak je skutek kvalifikován.

34. K uvedenému krajský soud znovu připomíná a zdůrazňuje, že blokové řízení má méně formální povahu a pokutový blok nelze po obsahové stránce srovnávat s jinými rozhodnutími vydávanými správními orgány. Zejména z praktických důvodů (tj. s ohledem na velikost pokutového bloku, terénní podmínky, za kterých je vydáván, a omezený časový prostor při jeho vydání) je zcela odůvodnitelné uvádění i zestručněného textu. Jak opakovaně judikuje Nejvyšší správní soud (zejména rozsudek čj. 4 As 127/2014-39.), při zohlednění specifik blokového řízení lze na pokutovém bloku možno přijmout i formulace strohé a zkratkovité. Dokonce se lze v určitých případech spokojit i jen s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, a to jestliže je z kombinace všech uvedených údajů patrné, jakého konkrétního druhu jednání se přestupce dopustil.
35. Shora popsaná specifikace přestupkového jednání tedy splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech na dotčeném pokutovém bloku uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se žalobce jako přestupce dopustil, a kdy a kde se tak stalo.
36. Nemůže obstát ani žalobcova námitka, že souhlasil se zaplacením pokuty za skutek jiný (když ten by nebyl postižen v rámci bodového systému) a že tak jím udělený souhlas s blokovým řízením nebyl dosti „informovaný“, když měl zato, že je mu pokuta udělována za jiný přestupek. Jak je uvedeno shora, na předmětném pokutovém bloku bylo zcela jednoznačně a zcela konkrétně popsáno, za jaký přestupek je žalobce postihován („za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem dle § 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“), přičemž tento pokutový blok, kde je pod bodem 9. výslovně uvedeno, že přestupce „souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení a potvrzuje, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí“, žalobce stvrdil podpisem. Krajský soud si tedy nedovede představit, jak si žalobce vůbec mohl myslet, že platí pokutu za jiný skutek, než za ten výslovně a zcela srozumitelně na bloku uvedený.
37. Krajský soud uzavírá, že zákonem požadované údaje jsou v rozhodnutí (tj. na pokutovém bloku ze dne 2. 3. 2017) identifikovány dostatečně a znemožňují, aby nastaly jakékoli pochybnosti o tom kdy, kde, jakou osobou a jaký přestupek byl spáchán. Krajský soud proto musí konstatovat, že se žalobci nepodařilo relevantně zpochybnit způsobilost předmětného rozhodnutí o přestupku (pokutového bloku) jako podkladu pro záznam bodů do registru řidičů.
38. Žalobce namítal i to, že byl zkrácen na svých právech, když správní orgán nevyhověl jeho žádosti o přerušení řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů do doby rozhodnutí o mimořádných opravných prostředcích ve smyslu ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu, čímž měla být porušena rovněž zásada legitimního očekávání a zásada nestranného objektivního rozhodování každé věci.
39. Ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu stanoví, že „v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušením souhlasí všichni“.

40. Ustanovení § 64 odst. 3 správního řádu pak stanoví, že „*v řízení z moci úřední může správní orgán, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b) souhlasí, z důležitých důvodů přerušit řízení*“.
41. Předně je nutno připomenout, že rozhodnutí správního orgánu o nepřerušení řízení je rozhodnutím, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a jako takové je vyloučeno ze soudního přezkumu. Proti takovému rozhodnutí se účastník může bránit až v rámci žaloby proti rozhodnutí ve věci samé, což žalobce v tomto případě také učinil. V rámci soudního přezkumu rozhodnutí ve věci samé pak soud posuzuje, zda (příp. jaký) mělo takové procesní rozhodnutí vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. V daném případě krajský soud nezjistil žádný takový vliv, ostatně ani žalobce sám neuvedl (kromě obecné námitky, že byl zkrácen na svých právech, když správní orgán nevyhověl jeho žádosti o přerušení řízení), jak se mělo nepřerušení správního řízení projevit na zákonnosti rozhodnutí o zamítnutí námitek proti záznamům v bodovém hodnocení řidiče a potvrzení záznamu 12 bodů v registru řidičů.
42. Dále krajský soud v této souvislosti konstatuje, že se žalobce mylí, pokud se domnívá, že na jeho situaci dopadal odstavec druhý ustanovení § 64 správního řádu. Na jeho situaci totiž dopadá odstavec třetí zmíněného ustanovení, neboť řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů není řízením zahajovaným na žádost ve smyslu § 44 správního řádu, ale jde o řízení zahájené z moci úřední ve smyslu § 46 téhož zákona. V takovém případě tedy správní orgán může na požádání účastníka z důležitých důvodů přerušit řízení, není-li to v rozporu s veřejným zájmem. Je tedy zřejmé, že v řízení zahájeném z moci úřední, na rozdíl od řízení o žádosti, účastník nemá (a nemůže mít) na přerušení řízení právní nárok. Lze pak dodat, že správní orgán I. stupně v usnesení ze dne 3. 5. 2017, poté i v usnesení ze dne 6. 6. 2017, kterými žádostem žalobce o přerušení řízení nevyhověl, zcela dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu tak učinil.
43. Krajský soud nemohl přisvědčit ani poslední žalobní námitce vytýkající orgánu I. stupně, že ve svém rozhodnutí nerespektoval ustanovení § 68 správního řádu, protože neodůvodnil, jak se vypořádal se zásadami správního řízení (zejména se zásadou materiální pravdy), tj. věcnou a důvodnou argumentací žalobce v odůvodnění jeho námitek a dalších podáních.
44. K tomu krajský soud připomíná, že rozhodnutí orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek, proto je nutno z tohoto pohledu nahlížet i na odůvodnění těchto rozhodnutí a jako celek je posuzovat, nikoliv se odděleně zabývat samostatně odůvodněním prvostupňového rozhodnutí a samostatně odůvodněním druhostupňového rozhodnutí, jak činí žaloba. Přesto krajský soud dodává, že i správní orgán I. stupně reagoval na argumentaci žalobce uvedenou v jeho námitkách a podáních během prvostupňového správního řízení dostatečně, tj. v intencích shora uvedeného závěru týkajícího se rozsahu přezkumu záznamu v registru řidičů v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu.

V. Závěr a náklady řízení

45. S ohledem na shora uvedeně krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 6. prosince 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu